

кож враховувати, що існує взаємодія цих факторів, яка суттєво впливає на виводимість пташенят.

Отже, з метою поліпшення результатів інкубації доцільно витримувати оптимальні значення маси інкубаційних яєць та їх індексу форми, звертаючи увагу на те, що поєднання маси яєць (>60,44 г) з індексом форми 76-77 % дає високу заплідненість яєць. Висока виводимість яєць та вивід курчат спостерігається при поєднанні середньої маси яєць 75 %. Серед дослідних груп найнижчі інкубаційні якості встановлено серед груп ММ та ММ⁺, що може бути нормативною вимогою непридатності яєць до інкубації.

Використання запропонованих прийомів відбору яєць для інкубації буде сприяти підвищенню репродуктивних якостей прародинних і родинних стад птиці яєчних кросів.

УДК 636. 32: 636. 082. 4

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК ТИПІВ ТВАРИН З ПРОДУКТИВНІСТЮ

С.В.ШАМШУРА – асистент, Херсонський ДАУ

Нами визначався вплив розмірів і форми тілобудови тварин на приріст та забійні якості в період відгодівлі молодняку овець на механізованій фермі КСП ім.Свердлова Доманівського району Миколаївської області.

Матеріалом для досліджень були помісні баранці, одержані від схрещування маток асканійської тонкорунної породи (традиційний тип) з баранами нового таврійського типу асканійської породи, які в 1998-1999 р.р. були сформовані в групи з 50 голів (за ростом і будовою тіла).

Відповідно проводили на протязі 2, 3-4-х місяців. Раціон годівлі баранців I групи (4-6- місячного віку) складався із зеленої маси люцерни і концентрованих кормів, що містять 0,9 к.од. і 138г. перетравного протеїну. Молодняк 6-8-місячного віку отримував такі ж самі корми, але в об'ємі 1 к.од. і 145г перетравного протеїну.

Баранці II групи (9-10-місячного віку) годувались по раціону, що складався із соломи, сінажу, люцерни та концентрованих кормів, що містять 1,46 к.од. і 138г перетравного протеїну. В період відгодівлі вивчалась динаміка живої маси і забійні якості.

Проведені дослідження показали, що під час постановці на відгодівлю в 4-х-місячному віці крупні баранці переважали мілких в середньому на 6,9 кг, а крупні баранці, поставлені на відгодівлі в 6-місячному віці – на 4,8 кг. Різниця ж в живій масі між підгрупами по типу тілобудови при постановці на відгодівлю була незначною.

Після 60-добової відгодівлі жива маса в I групі крупних тварин збільшилася на 6,53-5,38 кг, а мілких (II підгрупа) – на 8,50-6,75 кг. В II групі крупні тварини збільшили живу масу на 6,95-6,36 кг, тобто більш високі темпи приросту мали в обох групах мілкі тварини, а серед них – баранці із збитим типом тілобудови.

При відгодівлі до 90-добового періоду, тобто до 7-місячного віку баранчиків I групи і до 9-місячного II групи, встановлена раніше закономірність і цілому зберігається. В I групі темпи приросту живої маси в порівнянні з 60-добовим періодом відгодівлі не на багато збільшилася, особливо в підгрупах з розтягнутим типом тілобудови. У крупних баранців II групи енергія росту зберігається на тому ж самому рівні і складає 118-108 г; а в підгрупах мілких – знизилася із 135-123 г до 123-105 г.

За 90 дів відгодівлі всі тварини II групи і крупні із I групи досягли кондицій (44,85-45,60 кг).

За 120 дів відгодівлі найбільший приріст живої маси – 17,56 кг дали баранці, віднесені при постановці на відгодівлю в 4-х місячному віці до мілких, а за формою тілобудови – до збитої. Такі ж самі за розміром і формою тілобудови баранці 6-місячного віку дали другий за розміром приріст маси – 15,28 кг. Середньодобовий приріст маси у цих груп тварин за весь період відгодівлі був відповідно 141 і 128 г, а коефіцієнт росту – 1,08-0,65.

За величиною загального приросту і темпом росту баранці із групи крупних, збитих за формою, поставлені на відгодівлю в 4-місячному віці, а із груп дрібних, розтягнутих, поставлені на відгодівлю в 6-місячному віці, мали приблизно рівноцінні показники. Найменшими темпами приросту характеризувалися крупні баранці, яких відгодовували з 6-місячного віку (коефіцієнт росту 0,50-0,44).

Слід відмітити, що у всіх випадках за темпом приросту мілкі тварини переважали крупних, а в підгрупах – баранці збитої тілобудови, тобто більш компактні, з закругленим тулубом, переважали розтягнутих, з більш плоским тулубом.

Результати досліджень показали, що тварини поставлені на відгодівлю у 6-місячному віці тварини мають гарні забійні якості. Не досягають забійних кондицій дрібні тварини, поставлені в 4-місячному віці. Вони і після 90-денної відгодівлі, внаслідок низької живої маси при постановці і незважаючи на високі темпи приросту, не досягають забійних кондицій. Тільки після 120-денної відгодівлі тушки цих тварин – досягають гарних забійних кондицій (38,11-36,98кг).

Крупні тварини 4-місячного віку дають високовісну тушу через 90 днів відгодівлі, а після 120 днів відгодівлі проявляються гарні відгодівельні якості.

Баранці 6-місячного віку (як крупні, так і дрібні) після 2-місячної відгодівлі практично всі можуть бути реалізовані на м'ясо (36,98-38,11

кг). Але кращі результати одержані через 3 місяці і найкращі – через 4 місяці відгодівлі (відповідно – 42,5 і 45,6 кг).

Таким чином, при постановці на відгодівлю 4-місячних крупних баранців, їх можна реалізовувати на м'ясо вже в 7-місячному, а дрібних – у 8-місячному віці.

При постановці на відгодівлю 6-місячних баранців крупних за розмірами, їх можна реалізовувати з 8-місячного віку, дрібних за розмірами – з 9-10 місячного.

УДК 636.082

СЕЛЕКЦІЙНО-ТЕХНОЛОГІЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ОЗНАКИ ВЕЛИКОПЛІДНОСТІ ПОРОСЯТ

В.Г.ПЕЛИХ – к. с.-г. н., доцент Херсонський ДАУ

Серед ознак репродуктивної здатності свиноматок важливе значення має великоплідність поросят. Рівень живої маси при народженні певним чином обумовлює наступну енергію росту тварин, їх скоростиглість та відгодівельні якості. Вважається, що більша жива маса при народженні на 100 г забезпечує 10 кг приросту живої маси в віці 180-210 днів.

Але, не зважаючи на те, що показник великоплідності враховується при оцінці гнізда свиноматок до останнього часу недостатньо вивчені біологічні основи формування великоплідності поросят, їх спадкова обумовленість та механізм зв'язку з наступним ростом і розвитком тварин. Це вказує на актуальність досліджень з питань детального вивчення великоплідності свиней з метою використання її як селекційної ознаки для підвищення репродуктивних і продуктивних якостей свиней. В цьому плані М.Д.Березовським (1999) запропоновані нові підходи, що ґрунтуються на визначенні вирівняності гнізд за великоплідністю, яка сприяє кращому росту поросят до відлучення. Використання даного критерію виявилось ефективним в дослідженнях Д.В.Ломако (2000).

Виходячи з цих передумов завданням досліджень явилось комплексне вивчення ознаки великоплідності поросят та вирівняності гнізд як критеріїв відбору в свинарстві.

Дослідження виконані в дослідному господарстві “Піонер” Нововоронцовського району Херсонської області. Об'єктом дослідження були свиноматки великої білої породи.

Свиноматки були розподілені на класи М⁻(мінус-варіант), М⁰(модальний клас) і М⁺(клас плюс-варіант) за показниками багатоплі-